

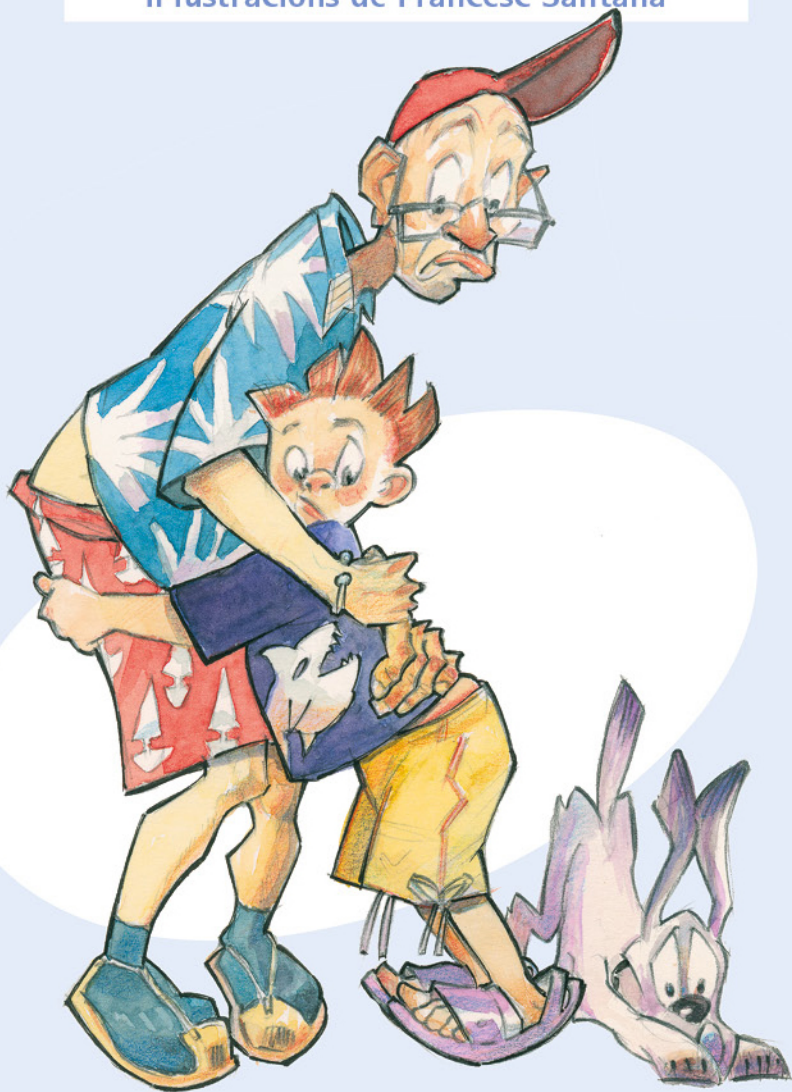
EL MICALET GALÀCTIC

Cagadets de por

Pasqual Alapont

Il·lustracions de Francesc Santana

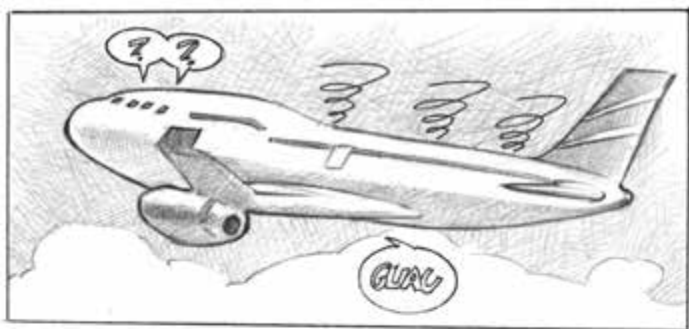
Un viatge accidentat

En la meua família som sis, a l'hora de decidir les coses: en primer lloc hi ha el pare, que és un animal racional de noranta quilos; no té ni un pèl de fava, ni un d'espavilat, el ben cert és que està calb com una bola de billar. Ei, però té un bigot espès, un ordinador portàtil i un clauer amb l'escut del València Club de Futbol, així que poca broma; potser no és molt, ja ho sé, hi ha companys de la meua escola que tenen pares molt més rutilants, advocats, metges o llanterners, fins i tot n'hi ha un que toca el trombó, però el meu té en conjunt un aspecte fascinator, d'home poderós, descomunal, el mateix efecte que si li posares una americana a un hipopòtam; treballa a casa i escriu llibres de

lletres xicotetes; és molt sensible: a l'hivern es tapa cap i tot amb una manta, diu que per concentrar-se millor, que a casa no parem de fer soroll, i a l'estiu treballa en camiseta interior i en calçotets.

La mare és baixeta i li agrada intentar raonar amb nosaltres abans de tirar-nos l'espardenya al cap. Té els cabells negres quinze dies al mes, i després se li tornen blancs dels disgustos que diu que li donem. Abans feia les faenes de la casa, i ara estudia, treballa venent aspiradores de porta en porta i fa les faenes de la casa. Ella diu que no és una màquina, i que sa mare ja la va advertir quan es va casar amb l'hipopòtam, que la faria morir en quatre dies, però la veritat és que no para, tot el dia amunt i avall com una màquina.

Roser és la germana de la mare. Ella diu que és guapa, però guapa guapa, com un ximpanzé acabat de nàixer. No té ni panxa ni budell, de prima que està, i és un pèl rareta. Fa cinc anys que diu que té vint-i-vuit anys. La tenim a casa arreplegada i dorm en una habitació del soterrani. Ella i el pare a penes discuteixen, de veres, o molt poques vegades, tres o quatre voltes a la setmana. Ell sol dir-li que és una bruixa més que bruixa, i ella, que la bruixa serà sa tia. A pesar d'això, es tenen afecte, com un gat i una rata tancats en un tonell de vi. És una

maniàtica dels esports, la tia: fa jas el dòmino i les cartes, com un tafur del Mississipí, que és un riu d'Amèrica ple de cocodrils i de carteristes.

Frederic és el meu millor amic. És el pare del pare, és a dir l'avi, però no té bigot, sinó un ull de vidre. Compartim una habitació plena de trastos que hem decorat com si fóra la cabina d'un vaixell. Ell diu que va treballar de pirata fa anys, però en realitat va fer de pescador. Sempre s'està inventant boles, i un ha d'estar alerta perquè, a la mínima, es clava en problemes. Mon pare s'enfada a voltes amb ell perquè diu que és una influència perniciosa per a mi, que acabaré torrat com ell, però encara no m'han eixit granets de la perniciositat aquesta, així que no crec que m'encomane la malaltia de la torramenta.

A Jordi, el nostre gos, li encanten els ossos i dormir de panxa enlaire sobre la butaca de mon pare. Al pare això no li agrada perquè diu que li ho deixa tot ple de pèls. En canvi, al gos li és igual si el pare s'hi asseu perquè està calb i el bigot a penes deixa pèls. En honor a la veritat, Jordi no és cap gos de raça, sinó un encreuament de Chihuahua i fox terrier, per això no gasta aires d'aristòcrata com el dòberman d'una veïna nostra, que pareix que siga el marquès del Potet. És molt tranquil·lot, el Jordi,

i no li pega per mossegar si no és en defensa pròpia.

I, finalment, estic jo. Què puc explicar de mi? Roser diu que quan siga gran seré ministre, però la tia sempre deixa caure el primer que li passa pel cap, sense pensar-s'ho gens ni miqueta, i a mi el que m'agradaria de veres és ser camioner de tràilers, enginyer atòmic o aquests individus que s'encarreguen de rosegar les pipes per col·locar-les després en paquetets. Tinc molta traça, jo, per a pelar pipes, i sense xuclar-les quasi. En podria fer sis o set paquetets al dia.

No sóc ni alt ni baix ni prim ni gros, o siga que estic molt bé per a la meua edat, un de tants, però m'hi jugue el que vulgueu que sóc un dels que més corren de classe, podria quedar entre els quinze primers si férem una carrera. O entre els vint primers. En conjunt, sóc un xiquet alegre com unes castanyetes. Ara, que si convé em puc posar a plorar bona cosa per un no res. Això a vegades funciona i a vegades no, de manera que tracte de no abusar del truc per no donar motius a l'esperdenya de la mare de posar-se en funcionament.

Un dia vam fer una reunió a casa, els sis, per decidir on aniríem de vacances a l'estiu. El pare volia que

ho decidírem per unanimitat, la qual cosa vol dir que si no fem el que ell proposa, s'enfila a la figueta. Però nosaltres teníem també els nostres plans, així que quan va insinuar d'anar a Guadalajara, tots ens vam mirar de fit a fit i amb cara de pòquer.

Al cap d'un minut i d'un silenci que es podia tallar amb una navalla, Roser va preguntar:

–Guadalaquè?

–Guadalajara –va explicar el pare–, hi tinc un amic de quan vaig fer el servei militar i m'agradaria visitar-lo.

Es va fer un altre silenci, i Frederic va tornar a preguntar:

–Guadalaquè?

–És una ciutat de Castella-la Manxa –es va engrascar ara el pare–, a prop de Madrid.

–Té platja, la teua Guludulujuara eixa? –vaig preguntar.

–Guadalajara, Manel –em va corregir–, home, alguna piscina deu tenir, però el més important...

La mare va voler ficar cullerada en la conversa:

–Estàs afinat si creus que anirem a la teua Guadalajara en ple estiu, nosaltres volem platja.

–Sempre anem a la platja, podríem fer alguna cosa nova per variar, no?

–Com ara què?

–Podem aprofitar i veure Goya al Museo del Prado a Madrid. És molt a prop de Guadalajara.

–Qui és Goya? També va fer el servei militar amb tu?

–No, Manel, Goya era un pintor que va viure fa molts anys, i va pintar obres molt importants com ara *La Maja* o *Els afusellaments del 3 de maig*.

Hi hagué un altre silenci, ara espés com el de ciment pòrtland mesclat amb aigua, i l'avi Frederic va tornar a preguntar:

–Guadalaquè?

Al cap de tres dies ens embarcàvem en un avió els sis rumb a les platges de Mallorca, on havíem decidit anar per unanimitat. Feia un oratge térbol, com si s'estiguera congriant una tempesta de mil dimonis. Jordi viatjava dins d'una cistella en un compartiment especial, amb un os de plàstic fals, i la resta ens vam acomodar en la zona del passatge, tots la mar de contents, excepte el pare, que llegia enfurrunyat un llibre sobre el Madrid de l'època de Goya.

La tripulació estava composta per dues hostesses i un sobrecàrrec, tots tres amb la mirada sexual dels models que apareixen a les revistes.

Una veu ens va dir que el capità Meléndez ens donava la benvinguda i que volaríem a una altura de no sé quants milers de metres, que ens cordàrem els cinturons, que no fumàrem i, en poques paraules, que no férem el pallasso, per favor, que si necessitàvem alguna cosa la demanàrem als tripulants. Després l'avió va començar a rodar per la pista, cada vegada més ràpid, fins que se'm van posar unes cosquerelletes en la part baixa del ventre i la mare es va recordar de sant Cristòfol, patró dels taxistes, perquè ens concedira un bon viatge.

L'avió es va enlairar finalment i es va mantenir molt de temps inclinat, que riu-te tu dels cavallets de la fira. Feia gràcia veure la gent com posava cara d'ací no passa res, i per dins estaven que la camisa no els tocava la pell, cagadets de por, prou que es veia quan parlaven, que la veu els feia botiges o l'alçaven d'una manera exagerada.

L'hostessa 1, de cabellera rossa tintada i ulls marronosos, es va instal·lar davant nostre i va posar cara de no sé què faig ací si podria estar a casa tan bé jugant al parxís amb el meu nòvio i... ostres, potser m'hauria de depilar les cames en arribar a Palma, com si estiguera a la lluna i un poc fastigosa. Tot seguit, l'altaveu va dir que, complint normes internacionals, la senyoreta Peris ens faria

una demostració de seguretat. En això, l'hostessa 1 es va posar a accionar els braços amb desgana per assenyalar-nos les eixides d'emergència, i Frederic, que duia els auriculars del casset posats, va dir:

–Mira tu que bé, classes d'aeròbic, això és bo per al reuma, no, Roser?

I es va descordar el cinturó i es va posar davant de la senyoreta Peris, que va fer un posat ara de no m'ho puc creure, però què diantres fa, el iaio aquest.

El sobrecàrrec, un morenàs de metre vuitanta-cinc, es va acostar llavors amb la seua mirada i el seu aire sexuals, balancejant els múscles com si tinguera els ossos de plàstic, i la mare va comentar que estava com un tren, el xicot, i la tia que no n'hi havia per a tant, veges tu, si pareix un milhomes.

–Hauria de tornar al seu lloc –va dir el sobrecàrrec a l'avi.

–Has sentit quina veu, Roser? –va xiuxiuejar la mare.

–No n'hi ha per a tant.

I tot seguit, la mare va afegir en veu alta:

–Escolte, vosté canta en una coral, veritat que sí?

El sobrecàrrec les va mirar d'una manera estranya i va respondre amb una altra pregunta:

–És seu, l'avi aquest?

La mare va dir que sí, que era el seu sogre.